

Hare koninklijke hoogheid

We raken weer een beetje in "ons normale doen". Susan ligt weer naast Hans, weliswaar met de babyfoon op oorhoogte op het nachtkastje, en het uit en vervolgens weer in bed stappen beperkt zich momenteel tot een doenbare 2 keer per nacht, waarbij vooral Jane graag 's nachts nog even naar buiten gaat. Het ritme in de ochtend; poetsen (inmiddels zijn met name de plasjes dusdanig van omvang dat ook Jane dit niet meer kan bijhouden), puppy's wegen en controleren is in de normale gang van zaken –met de honden wandelen, eten geven etc- opgenomen.

Ook de mannen, Darcy, Bingley en Bennet lopen al weer met gemak de woonkamer binnen, vaak even een blik werpend in de werpkist met een rustige kwispel van de staart, waarna zij zich met een diepe zucht op de bank nestelen.

Wie haar draai nog niet kan vinden is Lizzy. Mocht je toevallig ook de Jane Updates van het A-nest hebben gelezen; Lizzy is degene met het roze bandje, die samen met geel, haar zusje, de wereld al snel onveilig maakte, door zich over het deurtje van de puppy-ren heen te werpen om met de nodige voortvarendheid de boel in onze eetkamer en keuken te komen inspecteren. Zij was vooral de schrik van onze toen nog aanwezige stoere teckel Dashwood. Zij trotseerde Dashwood met haar neus in de lucht, hooghartig neerkijkend op hem alsof ze wilde zeggen "ach, wij worden later toch veel groter dan jij".

Nee Liz heeft het nu moeilijk. De bijna drie jaar dat ze hier is, wordt ze op handen gedragen, voornamelijk door Hans, die verliefd is op haar prinsessenblik, en het witte plukje op haar borst. Mevrouw hoeft maar te kikken en we komen aanvliegen. Als ze haar neus optrekt voor het aangeboden eten, nou dan krijgt ze toch wat anders. En natuurlijk kroelen wij haar achter haar oortjes, als mevrouw er voor gaat zitten en ons met een adellijke blik haar toestemming geeft “u mag mij wel aaien....” Diezelfde Lizzy heeft het nu niet makkelijk. Hoewel ze het met moeder Jane altijd goed kon vinden, begon er toen Jane drachtig werd al wat te veranderen.

En nu staat daar die kist, met 9 bewegende en geluid makende mormels. Wat zijn dit voor indringers? Jane die er nauwelijks vandaan gaat en met een wakend oog er voor springt voordat Lizzy er maar bij in de buurt kan komen. En dan al dat bezoek, wat nu vooral geïnteresseerd is in die bewegende hummels . Al die mensen die maar rondom die werpkist staan en aaahhh en ooohhh roepen en geen enkele aandacht meer voor hare koninklijke hoogheid Lizzy hebben. Onze Liz heeft het er moeilijk mee. Weet nog niet precies haar houding te bepalen. Enerzijds nieuwsgierigheid, anderzijds afstandelijkheid in de richting van “het volk”.

Ondertussen zijn bij de pups de oogjes open gegaan. Nog een beetje wazig kijken ze de wereld in. Het zich "tjgerend" naar de moedermelk verplaatsen, heeft plaatsgemaakt voor de eerste pasjes op 4 poten, nog grotendeels vallend en opstaand. Het worden al echte hondjes en hoewel ze nog een groot deel van de dag slapen zie je af en toe al de eerste onderlinge speelsheid ontstaan. Vandaag of morgen zal de puppy-ren dan ook weer geplaatst worden, zodat de beperkte wereld van de werpkist plaatsmaakt voor een grotere wereld. Een wereld waar ook snel Liz bij betrokken zal raken. We zijn benieuwd hoe dat zal gaan.

Lieve groet Hans & Susan